

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Από τον Πίτερ Έρικσον

Ο συγχρονισμός του Θεού είναι καταπληκτικός! Πριν μερικά χρόνια δούλευα μερικά Σαββατοκύριακα σ' ένα νοσοκομείο! Μια μέρα μου ζήτησαν να φροντίσω μια ηλικιωμένη γυναίκα στην μονάδα εντατικής. Ήταν εξαιρετικά λεπτή και αδύνατη από έναν προχωρημένο καρκίνο.

Από τη στιγμή που μπήκα στο δωμάτιο ξεφώνιζε δυνατά για τη δυστυχία της, γκρινιάζοντας και παραπονούμενη για τα πάντα. Προσπάθησα να της δώσω κουράγιο αλλά μου απάντησε με έναν καταϊγισμό από αρνητικότητα και προσβολές.

Έτσι αποφάσισα απλώς να κάνω τη δουλειά μου και ασχολήθηκα με διάφορες δουλειές.

Ενώ κοιμόταν κάθισα και απορροφήθηκα διαβάζοντας μερικά Χριστιανικά περιοδικά. Μια ιστορία που διάβασα μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Ήταν για έναν άνθρωπο που ήταν μπλεγμένος με τον αποκρυφισμό και μετά βρήκε πλήρη σωτηρία στον Χριστό. Χάρη στην απόφαση της πίστης του, όχι μόνο ελευθερώθηκε αυτός αλλά και πολλοί άλλοι.

Σκεφτόμουν γι' αυτά που είχα διαβάσει και μετάνιωσα που τα είχα παρατήρει τόσο γρήγορα μ' αυτή τη γυναίκα. Μου είχε μείνει μόνο μισή ώρα πριν τελειώσει η βάρδια μου, όμως αποφάσισα να κάνω μια προσπάθεια.

Όταν η γυναίκα ξύπνησε, της είπα, «Δεν ξέρω γιατί συνέβησαν όλα αυτά σε σένα ή γιατί αισθάνεσαι έτσι όμως ξέρω ένα πράγμα: Ό,τι κι αν συμβαίνει, ο Ιησούς σ' αγαπάει και θέλει να γίνει ο καλύτερός σου φίλος. Μπορεί να θεραπεύσει κάθε σου θλίψη και πίκρα και να ξαναφέρει τη χαρά στη ζωή σου. Στέκε-

ται στην πόρτα της καρδιάς σου και απλώς περιμένει να Τον αφήσεις να μπει. Γιατί να μην το δοκιμάσεις;

Προς έκπληξή μου, η γυναίκα άρχισε να κλαίει. Με προθυμία προσευχήθηκε μαζί μου να δεχτεί τον Ιησού σαν Σωτήρα της και μου ζήτησε συγνώμη που μου φέρθηκε τόσο σκληρά.

Δεν έζησε πάρα πολύ μετά, όμως όταν αναχώρησε ήταν μια αλλαγμένη ψυχή, έτοιμη να συναντήσει τον Δημιουργό της.

Μια άλλη αληθινή ιστορία επίσης δείχνει τον θαυματουργό συγχρονισμό του Θεού. Ήμουν σε μια μικρή πόλη στη Δανία. Η ποικιλία των ανθρώπων στον πεζόδρομο ήταν μεγάλη – μικρά παιδιά που πηγαίνανε για το σχολείο τους, νοικοκυρές έξω για ψώνια, επιχειρηματίες που περπατούσαν βιαστικά, μεθύστακες που κάθονταν σε παγκάκια και άλλοι.

Ένα όμορφο νεαρό κορίτσι ήρθε προς το μέρος μου. Της πρόσφερα ένα Χριστιανικό φυλλάδιο. Σταμάτησε, το πήρε και έψαξε στην τσέπη της για ένα νόμισμα.

Την ρώτησα αν πίστευε στον Θεό και μου είπε όχι. Μετά την ρώτησα αν πίστευε στην αγάπη. Με αυτό, το πρόσωπό της φωτίστηκε και είπε ναι.

Μετά της εξήγησα ότι ο Θεός είναι το ίδιο το Πνεύμα της αγάπης και ότι με τη βοήθειά Του μπορούμε να ζήσουμε τη ζωή μας με αγάπη και ευτυχία. Μετά ταπεινά προσευχήθηκε μαζί μου, με χαιρέτησε και συνέχισε τον δρόμο της.

Σκεφτόμουν αυτό το κορίτσι μερικές φορές, καθώς η συνάντησή μας ήταν τόσο σύντομη αλλά και τόσο δυναμική.

Δυο εβδομάδες αργότερα ήρθε ένας φάκελος στο γραμματοκιβώτιό μου. Μέσα του ήταν δυο γράμματα – ένα από τη μητέρα του κοριτσιού και ένα από το κορίτσι. Η μητέρα της έλεγε. «Ήταν η τελευταία επιθυμία της κόρης μου να σου στείλω αυτό το γράμμα από αυτήν. Η κόρη μου έχει τώρα πεθάνει όμως ήθελε να ξέρεις πόσα πολλά σήμαινε εκείνη η συνάντησή μας μαζί σου.»

Στο γράμμα της το κορίτσι έλεγε: «Μπαίνω τώρα στο σκοτάδι, όμως μπαίνω με τη γνώση ότι η αγάπη είναι αληθινή και ότι υπάρχει ένα δυνατό Φως που με περιμένει. Πριν σε συναντήσω φοβόμουν να πεθάνω, όμως τώρα έχω γαλήνη.»

Το γράμμα της μου έφερε δάκρυα στα μάτια, καθώς δεν είχα ιδέα ότι ήταν στα τελευταία στάδια μιας αρρώστιας. Μου θύμιζε εκείνο το εδάφιο όπου ο Ιησούς είπε: «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή· αυτός που πιστεύει σε Μένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει. Και καθένας που ζει και πιστεύει σε Μένα, δεν πρόκειται να πεθάνει στον αιώνα.» (Ιωάννη 11:25-26)

